

χαμέρπειαν σκέψων και διαφθοράν τής ψυχής. Η γλώσσα του μέγαλου και του χωρικού είνε ή αυτή ή χαιρετισμός ο αυτός αι φιλόφρονήσεις, αι συνήθειαι, τὰ έθιμα είνε τὰ αυτά. Όσον ή πίστις και ή γενναϊότης του λαού τούτου πρός τους ξένους είνε άνευ όριών, τοςούτον ή εκδίκησις αυτού είνε τρομερά, όταν προδίδηται. Έχων θάρρος ήρωϊκόν, υπομονήν έν πάσι τοις δεινοίς, αδύνατος να υποχωρήεις τήν δυστυχίαν, πρέπει ή να δαμάξη ή να κατακόπηται. Έχει όλιγον πνεύμα, αλλά τὰ εξημμένα πάθη αντικαθιστώσι τὸ φῶς εκείνο, όπερ προέρχεται εκ τής λεπτότητος και τών πολλών ιδεών. Ισπανός όστις διέρχεται τήν ήμέραν χωρίς όμιλίαις, όστις ούδέν ειδεν, όστις δέν φροντίζει αν μη ειδε μηδέν, όστις ούδέν άνέγνω, ούδεμίαν σύγκρισιν έποίησατο, θά εύρη έν τῷ μεγαλείῳ τών αποφάσεών του τὸ αναγκαϊον καταφύγιον έπελθούσης τής δυστυχίας».

ΥΠΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

Έπειδή υπάρχουνί τινες τυττελλόμενοι ν' αναγνωρίσωσι τους γονείς των, καθὸ πένητας ή εύτελῶς βιούντας, διά τούτο δημοσιεύόμεν τὸ παράδειγμα του 'Αρχιεπισκόπου Τέλτσον.

Ό πατήρ αυτού ών άπλους χωρικός και κάπως ομοιάζων τους σημερον ύφ' ήμῶν καλουμένους «Φίλους», προσήλθεν εις ήν οίκιαν ο υίός του διέμενε και ήρώτησεν αν ο 'Ιω. Τέλτσον ήν οίκαδς; άλλ' ο ύπηρετης οργισθείς επί τῇ δῆθεν άναιδείᾳ αυτού, τον εδίδωξεν άλλ' ούχ ήττον ο αρχιεπίσκοπος ακούσας έσωθεν τήν πατωαν σωήν αντί, έπαφελούμενος εκ τής παρούσιασθείσης αυτῷ ευκαιρίας, να έξέλθη και εισαγάγη τον πατέρα του ιδιαιτέρως, έπροξεν έξω κρουγάζων ένώπιον των εκπλαγέντων ύπηρετών του, «Είναν ο αγαπητός μου πατήρ» και γονυπετήσας έμπροσθεν αυτού ήτήσατο τήν ευλογίαν του.

ΒΕΡΕ ΕΝ ΜΕΙΔΙΑΜΑ

Πότερον προτιμάς, να μειδιάς καθιστών άλλους ευδαιμονας ή να σκυθρωπάζης και πάντες οι περι σε ν' αδημονώσι; Δύνασαι να ζῆς τόσον τερπνῶς ως να έτύγχανες έν μέσῳ ωραιών άνθῶν και κελαδούντων πτηνῶν, όσον και άνδῶς ως να ήσο επί τής ιλύος πέριξ όμιγλης και βατράχων. Έαν δείξης χαρίεν πρόσωπον και ευμενή καρδίαν, λέγων συνάμα λόγους γλυκείς προξενείς ευδαιμονίαν άνυπολόγιστον, τούναντίον όμως διά βλοσυρών βλεμμάτων, σκληρών λόγων, και χαρακτήρος οργίλου, καθιστάς άνυποφόρος πολλούς δυστυχείς. Πότερον λοιπόν θέλεις πράξει; Βεβαίως τὸ να έχῃς ιλαρόν πρόσωπον, ν' ακτινοβολή ή χαρά εις τους οφθαλμούς σου, ή δὲ αγαπή να κάμπη επί του προσώπου σου. Η εξ αγαθοεργίας και ευαρεσκείας απορρέουσα ευχαριστήσις είνε ή μεγαλειτέρα πατών, και ταύτην δυνατόν τις να αιτήσθῃ

όταν νυκτώρ αναπαυήται τήν πρωϊαν, έγείρηται και τήν ήμέραν, ενασχολήται εις τὰ ήμερήσια έργα του.

ΤΑ ΔΑΝΕΙΖΟΜΕΝΑ ΑΛΛ' ΟΥ ΔΙΑΔΟΜΕΝΑ

Τέκνα, συγγενείς, φίλοι, τιμη, οικία, γαίαι, χαρίσματα, τ' αγαθά τής ουσεως και τής τυχῆς και αυτῆς προσέτι τής χάριτος, ταυτα πάντα άπλους και μόνον δανείζονται εις ημάς, δυστυχῆμα δὲ είνε να φανταζόμεθα, ότι ταυτα δίδονται, εφ' ο και ταρατόμεθα όταν τὸ δάνειον εξοφλήται. Απλοι ύπηρεται γενομένοι θεωρούμεν έαυτους δεσποτας λησμονούντες, ότι εκάστω ημῶν ποτε εθήσεται. «Δός λόγον τής ύπηρεσίας σου, καθὸτι ένδεχόμενον να παυθῆς τής θέσεως του ύπηρετου.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

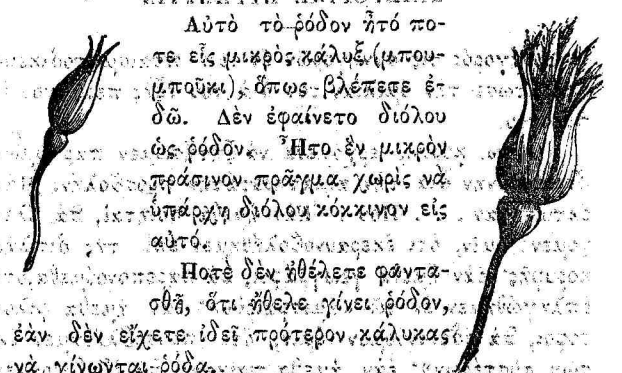
ΜΕΡΟΣ Α'. — ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. Γ'

Πως εγείραν τὰ άνθη.

Έαν αγαπάτε τὰ άνθη, θα επιθυμήτε βεβαίως να μάθητε και όσα είνε δυνατόν να ήξέρητε περὶ αυτών; άπαράλλακτα όπως επιθυμούμεν να μανθάνωμεν και διά τον άνθρωπον, τον όποιον αγαπάμεν, όπως επίσης φροντίζομεν να μανθάνωμεν, ότι είνε δυνατόν και διά τους αγαπητους φίλους μας. Ούτω λοιπόν και σείς, εαν αγαπάτε τὰ άνθη, ως προείπον, θα ευχαριστήσθῃς να μάθητε, ότι έχω να σας είπω περὶ αυτών.

Πηγαίνετε εις τον κήπον και βλέπετε μεταξυ όλων εκεί τῶν άνθῶν μέγα τὸ άνθος. Κυττάξετε το και ιδέτε πόσα κόκκινα φύλλα υπάρχουν εις αυτό ήνωμένα. Αλλά πως εγείρη τὸ άνθος εκείνο εκεί; Αυτό είνε απλούστατον πράγμα — θά μου είπητε ίσως, — εφύτρωσε και ηῤῥήσσε. Τήν ιδεαν ταυτην των παιδιών έχουσι και πολλοι ήλικιωμένοι άνθρωποι. Αλλά τι είνε αυξήσις; Γνωρίζετε πως έν άνθος αυξάνει, εγώ θά σας είπω τώρα περὶ τούτου.

Αυτό τὸ ρόδον ήτὸ ποτε εις μικρὸς κάλυξ (μπούκι), όπως βλέπετε εδώ. Δέν εφαινετο διόλου ως ρόδον. Ησο έν μικρὸν πράσινον πράγμα, χωρίς να υπάρχει διόλου κόκκινα εις αυτό. Ποτε δέν ήθέλετε φαντασθῆ, ότι ήθελε γίνε ρόδον, εαν δέν είχατε ιδεί πρότερον, κάλυκας να γίνονται ρόδα.

Ό μικρὸς κάλυξ του ρόδου αυξάνει όλονέν καθ' εκάστην. Έπειτα αρχίζει ν' ανοίξη, όπως είκονίζεται εδώ, και μετ' ολίγον βλέπετε τὰ κόκκινα φύλλα του άνθους, άλλ' έντέλῳς συνεπτύγμένα. Κατόπιν άπλώνει

τά φύλλα ταῦτα, καὶ ἰδοὺ τώρα παρατηρεῖτε ἐντελῶς ἠνεωγμένον τὸ ἄνθος.

Ἐνταῦθα παριστάνεται ἡ εἰκὼν ῥόδου ἐντελῶς ἠνεωγμένου. Πόσον ἰ μεγαλειότερον εἶναι ἀπὸ τὸν μικρὸν κάλυκα, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἔγεινε καὶ πόσον διαφέρει ἀπ' αὐτόν. Πλῆθος φύλλων ἀναπτύσσονται ἐντὸς αὐτοῦ. Ἐνίοτε ἡ διαφορὰ εἶναι πολὺ μεγαλειότερα ἐκείνης τὴν ὅποιαν βλέπετε ἐνταῦθα. Εἶδη τινὰ ῥόδων εἶναι πολὺ μεγαλειότερα καὶ ὁμοίως οἱ κάλυκες κατ' ἀρχὰς εἶναι μικρότατοι.

Ἐνταῦθα παριστάνεται ἡ εἰκὼν ῥόδου ἐντελῶς ἠνεωγμένου. Πόσον ἰ μεγαλειότερον εἶναι ἀπὸ τὸν μικρὸν κάλυκα, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἔγεινε καὶ πόσον διαφέρει ἀπ' αὐτόν. Πλῆθος φύλλων ἀναπτύσσονται ἐντὸς αὐτοῦ. Ἐνίοτε ἡ διαφορὰ εἶναι πολὺ μεγαλειότερα ἐκείνης τὴν ὅποιαν βλέπετε ἐνταῦθα. Εἶδη τινὰ ῥόδων εἶναι πολὺ μεγαλειότερα καὶ ὁμοίως οἱ κάλυκες κατ' ἀρχὰς εἶναι μικρότατοι.

Ἡ ροιζέ, λέγομεν κοινῶς, αὐτὸ τὸ ῥόδον. Ἐμεγάλωσε λέγομεν, χωρὶς νὰ συλλογίζωμεθα, τί τὸ ἔκαμε νὰ μεγαλώσῃ. Ἐμεγάλωσεν ἀπὸ κάτι τι. Κάλυκα εἰσήλθεν εἰς τὸν κάλυκα διὰ νὰ τὸ κάμῃ ῥόδον. Τί ἀρά γε εἰσήλθεν εἰς τὸν κάλυκα; Πῶς εἰσήλθεν ἐκεῖ; Ὁ Θεὸς σὰς, τὸ εἶπω.

Τὸ ῥόδον ἤξησεν διὰ τοῦ ὕγρου τοῦ λεγεμένου χυμοῦ. Αὐτὸς ὁ χυμὸς διατηρεῖται ἐντὸς τοῦ κάλυκος ἐνὸς αὐξάνει καθ' ἐκάστην, καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὅποιον μεταβάλλεται εἰς ῥόδον. Δὲν ἤξυρῆμεν ὁμοίως πῶς αὐτὸς ὁ χυμὸς δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς ἕν τοιοῦτον ὡραῖον κόκκινον ἄνθος. Οὔτε οἱ σοφώτατοι τῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ μᾶς εἰπῶσι τὸ τοιαῦτον. Ἀλλ' ὁ Θεὸς, ὅστις ἐδημιούργησε τὰ ἄνθη, καθὼς καὶ πᾶν ἄλλα πράγματα, αὐτὸς μόνος καταλαμβάνει τοῦτο.

Ἀλλὰ θὰ μὲ ἐρωτήσητε, πῶς ὁ χυμὸς ἐμβαίνει εἰς τὸν κάλυκα; Ἰδέτε αὐτὸ τὸ λεπτὸν στελέχος τὸ ὅποιον κρατεῖ τὸ ῥόδον. Ὑπάρχουσι μικροὶ τινες σωλήνες εἰς τὸ στελέχος τοῦτο, καὶ δι' αὐτῶν τῶν σωλήνων εἰσέρχεται ὁ χυμὸς. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὅποιον ὁ κάλυξ μεταβάλλεται εἰς ἄνθος, ὁ χυμὸς εἰσέρχεται διὰ τῶν σωλήνων τοῦτων εἰς τὸ στελέχος, ἀπαρῶς ὅπως τὸ ὕδωρ εἰσέρχεται διὰ τῶν σωλήνων εἰς τὰς οἰκίας μας. Οἱ δὲ σωλήνες οὗτοι τοῦ στελέχους εἶναι μικρότατοι, καὶ ὄχι ὀλίγοι. Τόσον δὲ μικροὶ εἶναι, ὥστε δὲν δύνασθε νὰ τοὺς ἰδῆτε, εἶναι ὁμοίως ἀόρατα εὐρύχωροι, ὥστε διὰ μέσου αὐτῶν νὰ διερχῆται ὁ χυμὸς.

Ἐὰν ὁ χυμὸς ἤθελε σταματήσει νὰ διερχῆται δι' αὐτῶν τῶν σωλήνων καὶ νὰ ῥιθῆ εἰς τὸν κάλυκα, δὲν ἤθελε γίνεαι ῥόδον. Ἐὰν κόψετε ἕνα κάλυκα, θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ σταματήσῃ ἡ αὐξάνεις του, καὶ ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ ῥόδον. Καὶ τοῦτο συμβαίνει διότι χυμὸς πλέον δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸν διὰ τῶν σωλήνων τοῦ στελέχους. Ἀπαρῶς ὅπως δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς οἰκίαν τινὰ ὕδωρ, ἐὰν οἱ σωλήνες καταστραφῶσιν ἐξ ὧθεν.

Ὁ χυμὸς διὰ τοῦ ὀπίου ἐγεινε τὸ ῥόδον, θὰ νομίζετε ἴσως, ὅτι εἶναι ὁμοίως μὲ τὸ ῥόδον κατὰ τὸ χρῶμα.

Ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτω. Δὲν εἶναι κόκκινος, ὡς εἶναι εὐκόλον νὰ τὸ ἐννοήσητε κόπτοντες τὸ στελέχος. Δὲν ἔχει γεῦσιν παντάπασιν ὅπως τὰ φύλλα τοῦ ἄνθους.

Δὲν εἶναι τόσον θαυμαστόν, ὅτι ὁ μικρὸς πράσινος κάλυξ αὐξάνει ἐκ τοῦ ἐντὸς τοῦ στελέχους χυμοῦ. Ἀλλὰ φαίνεται παραδοξότατον, ὅτι τὰ λαμπρὰ κόκκινα φύλλα τοῦ ῥόδου γίνονται ἐξ αὐτοῦ τοῦ χυμοῦ. Ὑποθέσατε ὅτι ἠθέλομεν νὰ κόψωμεν στελέχη τινὰ διὰ νὰ λάβωμεν τὸν χυμὸν τῶν. Νομίζετε, ὅτι θὰ ἠδυνάμεθα νὰ κάμωμεν ἕν ἄνθος ἐξ αὐτοῦ τοῦ χυμοῦ; Ὁχι, βέβαια. Τοῦτο δύναται νὰ γίνῃ μόνον εἰς τὸν κάλυκα δηλ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ ῥόδου. Ὁ χυμὸς πρέπει νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ διὰ νὰ γείνη τὸ ῥόδον.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

* * Χωρικός τις ἦλθεν εἰς Παρισίους πρῶτην φορὰν Ἡ θεὰ τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ἐπροξένησεν εἰς τὸν χωρικὸν κατ' ἀρχὰς θαυμασμόν. Οὐδεμία τῶν ἐπιγραφῶν διέφευγε τὴν προσοχὴν του· ἐθεώρει ἀπλήστως τὰς διαφόρους σκηνάς, αἵτινες παρουσιάζοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἡ περιέργειά του ἔκαμεν αὐτὸν ὥστε νὰ ἐπιθυμῇ νὰ γνωρίσῃ ὅλα τὰ ἐμπορεύματα, τὰ πωλούμενα ἐν ἐκάστῳ καταστήματι. Οὕτω δὲ περιερχόμενος καὶ ἐξετάζων εἶδεν ἄνθρωπον ὀλομόναχον ἐν τινὶ γραφείῳ ἀργυρομοιστοῦ.

— Κύριε, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ χωρικός βλακωδέστατα, εἶπατέ μοι, σὰς παρακαλῶ, τί πωλεῖτε;

— Ὁ ἀργυρομοιστὸς νομίζων ὅτι δύναται νὰ διασκεδάσῃ ἐμπαίζων τὸν χωρικὸν, πάλιν εἶπεν κεφαλὰς ὄρων.

— Ἀληθῶς, ἀπήντησεν αἰφνιδίως ὁ χωρικός, θὰ κερδήσητε πολλὰ, διότι μίαν μόνον κεφαλὴν ἔχετε ἐν τῷ γραφείῳ σας. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ χωρικός ἀπεχώρησεν ἠσύχως, ἀφήσας τὸν Παρισινὸν ὄλως ἐκπληκτον ἐκ τοιαύτης εὐφροῦς ἀπαντήσεως.

* * Ἐπαίτης ἰσπανὸς ἐζήτηε ἐλεημοσύνην παρὰ τινος διαβάτου.

— Δὲν ἐντρέπεσαι, λέγει αὐτῷ ὁ διαβάτης, νὰ μὲντέρχῃσαι τὸ ἐπονείδιστον αὐτὸ ἐπάγγελμα;

— Ζητῶ παρ' ὑμῶν ἐλεημοσύνην καὶ οὐχὶ συμβουλὰς ἀπάντησεν ὁ ἐπαίτης.

Ἐκ τῆς πρὸς ἑαυτὸν ἀγάπης ὁ ἐπαίτης ἐζήτηε ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ καὶ ἐκ φιλαυτίας δὲν ἤθελε ν' ἀνεχθῆ συμβουλὰς.

* * Δύο μεμνηστευμένοι πορεύονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα στεφανωθῶσιν.

— Διὰ τί τρέμετε, ἐρωτᾷ ὁ μνηστήρ;

— Διὰ τί δὲν τρέμετε, ἐρωτᾷ ἡ μνηστήρ;

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Καθάρσις ἐαλίνων ἀγγείων.

Πρὸς καθαρισμόν ἐαλίνων ἀγγείων, μεταχειρίσθητε τὸν ἐξῆς ἀπλούστατον καὶ ἀνεξόδον τρόπον.